

Tic tac, tic tac

Anna Boluda Gisbert

2 n premi

del Certamen de Narrativa Vila de Mutxamel 2016

Sona el xiulet que posa fi a l'hora d'educació física i amb una sola mirada Aina ja sap que hui també li toca recollir les pilotes i els cons de colorins que han gastat a la classe. No fa ni un mes que ha començat el curs i ja sembla ser habitual que sempre li toque a ella. Empassa saliva de manera compulsiva mentre camina darrere de Tom, el profe nou acabat d'arribar a l'escola, qui a mig camí es gira i li dedica un somriure amb tantes dents com aparent complicitat. Arriben al quartet on es guarden els trastos: una habitació xicoteta i polsosa, amb dos finestrons minúsculs a la part de dalt que a penes deixen entrar una miqueta de claror, ben lluny de l'entrada a l'edifici principal. Com cada divendres a última hora, entren i Tom tanca la porta per dins com si fóra la cosa més normal del món.

Aina no busca fugir. Sap que és inútil. Estaran allà el temps que ell decidisca. Ella sense paraules, l'esquena tensa contra la paret. Ell a un pam, acostant-li la boca a la cara, amb el seu discurs tan ben travat i l'alè traspuat de juanoles. O això és el que ara, un quart de segle més tard, hauria d'explicar. Ara que se'n parla tant que a l'escola s'ha fet una crida per a qui tinga alguna cosa més a aportar. Ara que és el moment de desemascarar el que va passar. És la versió que cal donar. Tot i que aleshores ella no ho interpretés així.

Em mire a l'espill de la meua habitació i encara no em puc creure el que he sentit. He seguit fil per randa les indicacions de Tom i els meus dits maldestres han cobrat vida pròpia. Jo em pensava que ja coneixia el meu cos i el que no sé és com he pogut viure tretze anys i huit mesos sense aquesta sensació.

Aquest matí, ací mateix, només veia el reflex d'una xiqueta desproporcionada: mig pam per dalt que el xic més alt de classe, la cara plena d'acne i una mamella més gran que l'altra. Ara crec que comence a mirar-me amb els ulls amb què ell em veu. Té raó quan em diu que ja estic preparada. O quasi. Ja no m'importa ser l'única de classe que encara no s'ha morrejat amb cap xic. És el que ell em diu, ho veig clar: què poden ensenyar-me una colla de xiquets inexperts? Ell, en canvi, sap molt bé de què parla.

Però hem d'anar pas a pas, diu. De moment, m'he de conèixer més bé. Per això m'ha explicat com tocar-me, amb una descripció tan precisa que quan per fi he arribat a casa i l'he posada en marxa era com si la seua veu, eixa veu dolçament greu que no em puc traure del cap, guiés el meu cervell. Les reaccions també han estat tal i com ell havia previst, i el resultat tan intens que encara em tremolen les cames i sóc incapaç d'esborrar-me el somriure. I, mentre m'observe, ni puc ni vull evitar tornar a rrelliscar les mans entre les cuixes, sense pressa i amb expectació creixent. Alguna cosa em diu que això pot arribar a ser clarament addictiu. I que tota aquesta història no li la podré explicar a ningú. Ni ara ni mai. Serà el nostre secret. De Tom i meu.

- Aquest tio és un capullo! -brama Enric, el xic més esportista de la classe-. M'ha posat un bé! Un bé!
Però si jo a gimnàstica no baixe de l'excel·lent!

Aina amaga ràpidament el seu butlletí de notes. Encara no s'explica com Tom li ha posat un notable, si ella mai no havia passat de l'aprovat raspat. En les altres coses sí, que sol traure-ho tot amb deus, però a gimnàstica mai. Al pati, les queixes continuen i les veus de tot 7é B d'EGB conformen un escarni coral. Però què s'ha pensat, aquest? Mireu, mireu, a totes les xiques els ha posat més nota que als xics. Què dius? Que fort! Segur que és perquè els hi vol ficar mà. Ja se li veu de quin pal va. Si no per què havia de portar aquests xandalls tan apretats que se li marca tot. És un eixit. I un bavós. Quin fàstic. A mi em dona molt mal rotllo. M'han dit que es posa uns calcetins per simular que té més paquet. Quin porc. El meu cosí m'ha explicat que un parell de xiques de 8é C van contant que els diu coses guarres. I a més ens ha ben fotut amb les notes. Sort que ja no l'hem de veure fins a després de Nadal! Adéu, adéu. Bon Nadal, bon Nadal.

Aina no ha estat capaç de participar en la conversa. Ni a favor ni en contra. Ni per desitjar bones festes. Muda, capcota i mossegant-se el llavi, no pot parar de pensar en l'últim divendres. No deu ser normal que ell la tanque allà dins. Ni que li diga el que li diu. Ni que li explique amb tot luxe de detalls com s'ho fa amb la seua núvia. Ni què és el que a ell més li agrada que li facen. Això ella no vol saber-ho. Però tampoc no sap com aturar-lo.

I si parlés amb algú? Però, amb qui? A casa ni pensar-ho. No sabria ni per on començar. I amb les de classe ni de conya. I amb alguna profe? Amb la tutora no, que és molt beata i és capaç de posar-se a resar. Potser amb la de mates. Però què podria explicar exactament? Que Tom li diu coses? I si li contesten que s'ho inventa tot? O que ella s'ho ha buscat? Al cap i a la fi res no l'obliga a anar amb ell a aquell quartet. O sí, perquè aquella mirada seua... Però només és una mirada, veges tu. Com s'ha de queixar de mirades i paraules? Igual és que ella ho està interpretant tot malament i no és per a tant. I quina vergonya haver-ho d'explicar, a més. Uf, quin descans saber que ara vénen dues setmanes senceres sense haver de veure'l. Quin descans. Lluny del perill. Lluny d'ell. Suposadament. Presumptament. Així és com ho ha d'explicar. Això és el que estan esperant escoltar.

Fa tres dies que no el veig i és com si em faltés l'aire. Com si alguna cosa m'apretés els pulmons i no em deixés respirar a fons. Aquestes vacances se m'estan fent insuportables. Però el poble no és tan gran. Alguna volta li he vist la moto aparcada i sé per on viu. Amb això i la guia telefònica no m'ha costat trobar el número de sa casa. He telefonat hui quatre voltes des de la cabina de la cantonada, però no me l'ha agafat ell i no m'he atrevit a dir res. Ho seguiré intentant fins que em conteste. Necessite escoltar la seua veu. La tinc gravada al cap, però sentir-lo parlar és com si em transportés a un altre lloc. Al lloc on vull estar. Amb ell. Molt prompte, em va dir l'últim dia. Un poc més endavant.

Jo crec que és perquè té la núvia que no s'atreveix. Que ell ja em diu que tenen acordat que poden experimentar amb altra gent. I que limitar-se a una sola persona no té cap sentit. Que n'hi ha molts que ho fan, això de follar amb més persones, -i ho diu així, follar, sense posar-se roig ni fer rialletes tontes com fan els de la classe- i no només joves; pares i mares i tot, diu ell, però que es fa d'amagat pels què diran, i

més a un poble. Que la vida són dos dies i els bons moments no s'han de deixar passar, em diu. I que esperar a ser més gran és perdre el temps, també, ara que ja tinc cos de dona. No pare de pegar-li voltes, a tot el que m'ha dit, i a com se li encenen les ninetes dels ulls quan m'ho diu. Aquells ulls grisos com el plom, impossibles d'oblidar. I crec que deu tindre raó.

Encara queden més de deu dies per tornar a l'escola, i pensar en tot el temps que deu estar dedicant-li a la nòvia, i tot el que deuen estar fent, em tanca l'estómac. Vaig a la cabina de nou, a veure si tinc sort i m'agafa ell el telèfon. Un telèfon que mai no confessaré haver-me sabut de memòria, i que negaré recordar número a número dècades més tard. Perquè no pot ser. Perquè aquesta no serà mai la història oficial.

Ja fa calor de finals de primavera i Aina es desperta en un mar de suor i amb el cor bategant-li a les amígdales. Fa mesos que es repeteixen els malsons nit rere nit. La cara i la veu enganxifosa de Tom se li colen dins del llit i no sap com deslliurar-se'n. A l'escola, tremola quan el veu passar. Fins i tot de lluny.

Un divendres es va carregar de valor i li va dir que havia d'eixir una miqueta abans d'acabar la classe. Però com que no portava un justificant, no la va deixar anar-se'n. Per completar la resposta, una mirada tensa, amb aquells ulls verds que tant es repetien als somnis. O eren marrons? Impossible saber-ho amb detall ara que fa tants anys de tot allò.

Aina es va lliurar de recollir trastos aquell dia, això sí, però la setmana següent va ser encara pitjor. Tom se li va acostar com mai, a un mil·límetre escàs, la pudor de juanoles envaint-li el nas, gotetes de saliva esguitant-li les galtes, i ell que no parava de parlar, embogit. Ara resulta que em tens por. A mi, que t'estic descobrint el món. No m'ho esperava això de tu, Aina. Amb tot el temps que t'estic dedicant. Amb tot el que et puc ensenyar. I amb les notes que t'estic posant. Perquè no t'estic avaluant només pel que fem a classe, ja ho saps. O és que no ho saps, això? Quina decepció més gran. Pensava que no eres com les altres, que eres molt més madura, però potser m'he equivocat amb tu. És això, eh? Eh? M'he equivocat amb tu? Cada volta amb més fúria. I com més fúria, més esguits de bava se li escolaven entre les dents i acabaven sobre la pell d'Aina, pàl·lida, paralizada, instal·lada en un calfred etern. Contesta'm. Contesta'm. Perquè ho vull saber. Si no t'agrada el que t'ensenyi, per què vens aquí cada setmana? Eh? Eh? O és que ja no vols vindre més, ara que tant has après? Vols aprofitar tot el que t'he ensenyat amb algú més? És això? Te n'aniràs amb algú altre justament ara? Ara que ja estàs llesta per fer l'últim pas amb mi? Tu no t'imagines com estic esperant jo eixe moment. Tant com tu, bonica. Tom ensucra el to, s'aparta una mica i la mira amb un somriure entre beatífic i paternal. Estén la mà i està a punt d'acaronar-li els cabells, però es conté. No aniràs a deixar-me així ara, no? Ara que ho tinc tot preparat perquè per fi puguem quedar fora d'ací, no? Perquè t'ho has guanyat. Creu-me que t'ho has guanyat.

Això del final potser no ho explicarà. O sí, però no ben bé així. Tampoc no cal dir-ho tot per fer un relat coherent. Les amenaces sí que les posarà. I tant. Són el que més efecte tindrà per complaure expectatives: la impotència de la xiqueta, la perversió del professor. Un testimoni més que sumar als qui aquests dies, per fi, s'han atrevit a parlar. Tants casos com estan eixint a la llum. Mig poble commocionat fins al moll de l'os. L'altre mig, absolutament escèptic. Les víctimes que assenyalen records i malsons amb noms i cognoms. El silenci que, diuen, trenquen ara per primera vegada. Els veïns que no donen crèdit al que s'explica. El centre que nega haver pogut fer-hi res, que n'havia de fer, si no han tingut cap notícia fins ara. Però ella no pot dir-ho tot. Perquè una part d'ella ho volia. O creia que potser en el fons ho volia. I això no ho pot explicar. No pot. Perquè va ser ella qui no va dir que no, ella qui li seguia el joc, ella qui finalment va dir que sí. Que quedarien. Que ho farien.

Només falten tres dies per trobar-nos i el defici em consumeix. Fa una setmana que no em faig res, com ell m'ha demanat, perquè tot siga més intens. I no em resulta fàcil, perquè jo ja m'he acostumat a adormir-me cada nit amb les mans extraviades i la imaginació perduda per dins del pijama.

Ho tinc tot preparat. M'ha donat l'adreça i he d'estar allà dissabte a les cinc. En punt. Abans no. Compte les hores. A ma mare li he dit que vaig a la festa de final de curs que fan les *pijes* de l'altra classe. A ma mare les *pijes* li cauen bé. Es pensa que com que són de bona família són bones xiquetes. No en té ni idea. Ni encara menys del que estaré fent jo en realitat. Tampoc no sap que fa setmanes que no em parle amb ningú de classe, ni de l'altra classe, ni de tota l'escola. No des del dia que van descobrir les notes que em posa Tom i em van acorralar acusant-me de no sé quantes bestieses. Ells tampoc no entenen res. Des d'aleshores passe de tots. Dins i fora de classe. Al pati em pose el walkman i si tinc sort puc veure'l des de lluny. Si no, passege a prop del traster i rememore paraula per paraula les converses que hem tingut allà dins. Si tanque els ulls puc dibuixar la seua cara al detall, clotet a la barbata inclòs. Encara no ho sé, però em passaré la vida buscant un clotet com aquell.

He repassat una vegada i una altra la llista de tot el que ell m'ha dit que li agrada. Pense fer-li-ho tot. Bé, tot tot potser no. Ja veurem. I ell serà molt dolç, ja m'ho ha dit. Dolç però ferm, també. Perquè no ho oblide mai, m'ha dit. Encara no ha passat i ja no ho he oblidat. Buf. Tres dies. I dues hores i vint-i-quatre minuts. Tic tac. Tic tac. Tic tac.

Divendres de matí de l'última setmana de curs. Hora del pati. Aina busca un racó a l'ombra per passar desapercebuda aquella estona que se li fa tan llarga i inútil. Mentre rebobina el walkman se li acosta decidida Eva, una xica de huité amb qui no ha parlat mai. Mira a banda i banda i no hi ha dubte: sembla que ve a dir-li alguna cosa. I no es fa esperar. Com si ho portara molt ben assajat, Eva li explica fil per randa i quasi sense respirar una història que ja coneix: el quartet fosc i polsós, les paraules de Tom, cada volta més evidents, i jo al principi em pensava que tenia un punt de gràcia, però després ja no, i és quan em va dir que em baixaria les notes, i jo volia acabar bé el curs per anar l'any que ve a l'institut, i tampoc no sabia amb qui parlar, però ara ja està, les notes ja ens les han posat, i jo no puc més, i sé que

no m'ha passat a mi només, que jo t'he vist, que vas amb ell a aquell quartet, i crec que t'ha passat el mateix, i si no ho vols dir no passa res, però jo parlaré ara després del pati amb el director, que ma mare ja l'ha telefonat per demanar-li una reunió, perquè al final ahir vaig trobar el valor i li ho vaig explicar, i ella volia vindre i tot, però li he dit que no, que vull explicar-ho jo, que ja sóc major, i a més ella tampoc no pot justificar faltar a la faena per una cosa així. Però crec que ho hem de dir, que si tu no vols no passa res, eh?, però a dues ens creuran més que a una sola, perquè ens han de creure, ens creuran, de veritat, perquè això que ens ha fet Tom no està bé, i s'ha de dir, perquè jo no vull que això li torne a passar mai més a ningú, a ningú.

Eva es queda sense aire mentre una bombolla de silenci les aïlla de l'escàndol de veuetes que omple el pati. Aina troba forces per arrencar la vista de les sandàlies i veure's reflectida en l'altra xiqueta: les galtes congestionades, els llagrimalls brillants, els punys tancats, les dents apretades. Esperonades per un ressort invisible busquen Tom amb la mirada. És al pati dels més xicotets, al costat del tobogan, envoltat de xiquetes de cinc o sis anys. Amb aquestes no serà capaç. No ho pot ser. Però, i si ho és? O amb altres de més grans, tant hi fa. No està bé. No ho està. Vaig amb tu. Un fil de veu. Jo també ho vull explicar. Les síl·labes se li enganxen a la gola. Jo tampoc no vull que torne a passar. Ho ha dit tan fluixet que no sap ni si s'ha arribat a escoltar.

A la sala de professors, d'una banda seuen, amb posat disgustat i sense deixar de mirar el rellotge, el director i la cap d'estudis. De l'altra, amb una taula que devia ser ben normal però que al record es manté com de mida inabastable, Aina es rosega les ungles i Eva repassa mentalment tot el que vol dir.

Don Berto, el director, tus una miqueta i comença amb la seua veu greu i pausada, com de narrador de documentals: Eva, escolta'm bé. El que m'ha avançat ta mare per telèfon és molt greu. Molt. I vull que ens ho expliques tot. Estem ací per ajudar-te, per ajudar-vos. Ara mira també a Aina, que ho sent tot esmorteït, com si duguera taps de cotó-en-pèl a les orelles i allò no estiguera passant de veritat. Però pensa bé el que diràs abans de parlar. Marga, la cap d'estudis, fa que sí amb el cap, el semblant de cartró pedra. Vull que em digues la veritat, però sense inventar-te res. Ja sabem que de vegades és fàcil imaginar coses, o afegir algun detall. Pensa que està en joc el prestigi d'un professor. El to amable incorpora ara una traça més freda, més distant. La taula s'eixampla.

Eva es posa en peu i comença a explicar. Tal i com fa una estona al pati, una mica atropellada però sense perdre el fil. El traster. La porta tancada. Les converses cada cop més incòmodes, els detalls del que ell li podria ensenyar, si ella volguera, les indicacions perquè aprenga a tocar-se.

El gest de cartró pedra es desfà. La veu de documental s'obscura, i hi insisteix: Eva, segur que això és com ho estàs explicant? No t'estàs inventant res? Potser no va ser amb aquestes paraules que tu dius. No serà que tu li vas demanar que t'aclarira algun dubte? És normal, a les vostres edats, tindre preguntes i no saber amb qui consultar...

Aina alça el cap a poc a poc, sense cap unglia ja per mossegar, i reprén el relat on Eva l'ha deixat. A mi em va dir el mateix. I a més m'ha explicat com folla amb la nóvia. I com li agrada quan li la xupla. Tria les paraules sense pensar, perquè són les que ell va gastar.

Marga busca un got d'aigua. Don Berto es descorda el coll de la camisa i rebufa nerviós. Anem a veure, anem a veure. Les mans planes aterren sobre la taula, sense cap soroll però amb fermesa. Això ja se n'està eixint de mare. Les xiquetes es miren sense entendre res. I tot això qui més ho sap? Silenci. Qui més ho ha escoltat? Mudes. Seria la vostra paraula contra la seua, arribat el cas. Petrificades. I a més de dir-vos les coses que dieu que vos ha dit, què més ha passat?

- C... co... com que què més ens ha passat? — demana Eva amb innocència real.

- Vos ha besat? Vos ha tocat? Vos ha tret la roba? Vos ha fet fotos? -ara la cap d'estudis entra en l'acció, amb un catàleg de possibilitats que a les xiquetes no se'ls havia passat pel cap.

- N... no...- responen les dues.

- O siga, que dieu que vos ha tancat en una habitació, vos ha dit coses, i ja està? - torna el director.

- S... sí...

Director i cap d'estudis es miren amb complicitat. Torna el to amable de l'inici. Vos agraïm molt la vostra sinceritat. Heu estat molt valentes. Tindrem en compte tot el que ens heu explicat. Ho parlarem i prendrem les mesures pertinents. Eva, et desitgem que et vaja molt bé a l'institut. Aina, passe el que passe, no patisques que no el tornaràs a tindre de professor l'any que ve. La cap d'estudis torna a assentir, ara amb un posat indesxifrabable.

- P... però... a ell li direu que vos hem explicat tot això? -Aina es remou a la cadira.

- No vos preocupeu per res. Nosaltres ara estudiarem els passos a seguir, en el claustre que es reunirà la setmana que ve... Vosaltres ja heu fet el que havíeu de fer. Ara aneu tranquil•les i gaudiu de l'últim dia d'escola.

Les dues xiquetes ixen al passadís amb una sensació que encara no saben identificar com d'estafa flagrant. Mentre el timbre posa fi a un curs que els quedarà marcat a foc, s'acomiaden amb frases que semblen de persones grans: hem fet el que havíem de fer. Sí, sí, el que havíem de fer. Que vaja bé. Que vaja bé.

No s'han tornat a veure mai més.

Només eixir de l'escola, Aina es creua amb Tom. Dissimuladament, ell li assenyala el rellotge sense canviar el semblant. Falten vint-i-tres hores i cinquanta-nou minuts per a la cita de l'endemà. Tic tac. Tic tac.